

soud nejasné nebo neúplné přihlášky v exekučním řízení vysvětloval nebo doplňoval z úřední moci. Naopak je na věřitelích, by své přihlášky učinili v přesnosti v §u 210 ex. ř. naznačenou. Následky opominutí této bedlivosti jdou — a tak i v projednávaném případě — na vrub obmeškaleho věřitele.

Čís. 5963.

Závodní výbory (zákon ze dne 12. srpna 1921, čís. 330 sb. z. a n.).

Funkce člena závodního výboru nepomíjí již jeho novou volbou, jež byla napotom prohlášena za neplatnou, nýbrž teprve vydáním nálezu rozhodčí komise, jímž byla volba prohlášena za neplatnou.

Nárok neprávem propuštěného člena závodního výboru jest nárokem na mzdu a nepodléhá předpisu §u 1162 d) obč. zák.

Stala-li se volba člena závodního výboru pravoplatnou, požívá zaměstnanec ochrany §u 22 (2) zákona, třeba byl v té době vysazen z práce u zaměstnavatele.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1926, Rv II 681/25.)

Žalobce byl zaměstnán jako dělník u žalované firmy od roku 1901 až do 27. září 1922, kteréhožto dne byl ještě s mnoha jinými dělníky pro nedostatek práce dán na dovolenou. Žalobce byl od dubna 1922 náhradníkem a od 13. dubna 1923 skutečným členem závodního výboru žalované firmy. Dne 11. července 1923 byl žalobce z práce propuštěn. Dne 24. května 1924 byl žalobce opět zvolen za člena závodního výboru žalované firmy, jež podala do volby stížnost a rozhodnutím rozhodčí komise ze dne 7. července 1924 byla uznána volba žalobcova neplatnou pro nedostatek volitelnosti. V žalobě, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované mzdy za dobu od 27. září 1922 do 7. července 1924 jednak z důvodu náhrady škody, protože jeho dovolená ve skutečnosti již od počátku byla propuštěním dle zákona o závodních výborech nepřípustným, jak i rozhodčí komise nálezem ze dne 7. července 1924 uznala, jednak z důvodu námezdní smlouvy, protože tímto propuštěním pracovní poměr mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem nebyl dotčen a žalobci jako zaměstnanci proto přísluší mzda za celou dobu. Procesní soud přvé stoli ce přiznal žalobci mzdu za čtyřnedělní výpovědní lhůtu. Odvolací soud vyhověl odvolání žalobcovu potud, že mu přiznal mzdu za dobu od 1. srpna 1923 do 24. května 1924. Důvody: Bylo zjištěno, že žalobce byl propuštěn již dnem 11. července 1923. Tomuto propuštění lze však přiznati význam teprve za dobu od 1. srpna 1923, protože platnost nálezu rozhodčí komise, k rozhodnutí o tvrzeném protizákonném propuštění člena závodního výboru dle §u 26 (1) zákona o závodních výborech povoláné, dosud zákonným způsobem nebyla zrušena a dle tohoto nálezu jest míti za to, že žalobce až do 31. července 1923 byl na dovolené, kdežto pro dobu od 1. srpna 1923 žádné rozhodnutí rozhodčí komise není překážkou, aby odvolací soud nerozhodl na základě svého vlastního zjištění. Dle tohoto zjištění byl tudíž žalobce dne 1. srpna 1923 již

propuštěn a toto propuštění odporuje § 22 (2) zákona o závodních výborech ze dne 12. srpna 1921, čís. 330 sb. z. a n., dle něhož členové závodního výboru smějí býti propuštěni jen za souhlasu rozhodčí komise. Není sporným, že rozhodčí komise nedala souhlasu k propuštění žalobce, postup žalované firmy musí proto býti kvalifikován jako porušení zákona a práv žalobce jako člena závodního výboru a jest proto žalobce oprávněn, by dle §u 1295 obč. zák. z důvodu náhrady škody, počínajíc dnem 1. srpna 1923, žádal mzdu po srážce příspěvků nemocenské pokladně a podpory pro nezaměstnance. Tento nárok na náhradu škody, vyplývající z ustanovení §u 22 (2) zákona o záv. výborech, přísluší mu za dobu, ve které byl členem závod. výboru. Ježto však v roce 1924 volba závodního výboru byla provedena dne 24. května a volba žalobce, která se stala toho dne, nálezem ze dne 7. července 1924 pravoplatně byla uznána za neplatnou, a funkce žalobce jako člena závodního výboru dle §u 20 (3) zák. o závodních výborech již uhasla dnem nové volby, t. j. dnem 24. května 1924, může žalobci náhrada škody býti přiznána jen za dobu od 1. srpna 1923 do 24. května 1924. Ježto odvolateli dle těchto vývodů za dobu do 31. července 1923 nepřisluší ani nárok na náhradu škody ani nárok na mzdu a zamítnutí odvolání ohledně této lhůty tím jest odůvodněným, zbývá pouze zabývat se ještě lhůtou ode dne 25. května do 7. července 1924, za kterou žalobce též mzdu žádá. Žalobce uplatňuje svůj žalobní nárok výhradně z důvodu neoprávněného propuštění dle §u 22 (2) zákona o závodních výborech, protože byl členem závodního výboru, nikoliv též z důvodu §u 3 zákona o závodních výborech, jenž obsahuje zvláštní ustanovení o propuštění dělníka již nejméně 3 roky v závodě nepřetržitě zaměstnaného. Členem závodního výboru nebyl však žalobce již ode dne 25. května 1924 a schází proto právní důvod pro přiznání náhrady škody nebo mzdy za dobu od 23. května do 7. července 1924. Žalobci byla prvním soudcem přiznána odměna za 4nedělní výpovědní lhůtu ve výši 700 Kč, tato lhůta začíná vzhledem k tomu, že dle §u 22 (2) cit. zákona propuštění (výpověď) byly přípustnými teprve dnem 25. května 1924, tímto dnem, částka 700 Kč není proto obsažena v penízi 7.121 Kč 55 h odvolacím soudem přiznaném za dobu od 1. srpna 1923 do 24. května 1924 a zůstala z toho důvodu tato část rozsudku prvního soudce nezměněnou, nehledíc ani k tomu, že žalovaná strana proti přiznání odměny za výpovědní lhůtu nepodala opravného prostředku. Ježto odvolací soud odvolání vyhověl z důvodu náhrady škody a tříletá promlčecí lhůta §u 1489 obč. zák. v době podání žaloby ještě neuplynula, není zapotřebí se dále zabývat otázkou promlčení.

N e j v y š š í s o u d vyhověl žalobcovu dovolání, pokud se týkalo zažalovaného nároku za dobu od 23. února do 31. července 1923 a od 25. května do 7. července 1924, zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc s poukazem, by o tomto nároku dále jednal a znovu rozhodl, jinak dovolání žalobcovu nevyhověl; dovolání žalovaného nevyhověl vůbec.

D ů v o d y:

Již v přípravném spisu opíral žalobce zažalovaný nárok také o to, že mu žalovaná firma v září 1922 slíbila, že ho zase přijme do práce, když

obchodní poměry se zlepšily, že však úmyslně opomenula tak učiniti přes to, že v roce 1923 a v první polovici roku 1924 rozmnožila počet dělníků o 349. O tom nabízel žalobce důkaz protokoly závodního výboru, seznamy dělníků a svědky. První soudce zamítl žalobní nárok opřený o porušení tohoto slibu a žalobce stěžuje si do tohoto rozhodnutí v odvolacím spisu s hlediska nesprávného právního posouzení věci a proto, že nebyl vzat zřetel k výpovědi svědka Ferdinanda P-a a k obsahu protokolu. Odvolací soud v těchto směrech odvolání nevyřídil a dovolatel uplatňuje právem dovolací důvod č. 2 §u 503 c. ř. s. Co do doby od 25. května 1924, t. j. ode dne po žalobcově volbě do závodního výboru do 7. července 1924, t. j. do vydání druhého nálezu rozhodčí komise, odvolací soud žalobci nepřiznal ani mzdy, ani náhrady škody, jelikož má za to, že funkce žalobcova jako člena závodního výboru zanikla již dnem nové volby, t. j. 24. května 1924. Dovolací soud nesdílí tohoto právního názoru a považuje žalobcovo dovolání také v tomto směru za opodstatněno. Dle § 20 (3) zákona o závodních výborech ze dne 12. srpna 1921, č. 330 sb. z. a n. setrvávají členové závodního výboru v činnosti až do doby, kdy budou pravoplatně zvoleni jejich nástupci a tito nastoupí dle §u 26 prováděcího nařízení k uvedenému zákonu ze dne 29. prosince 1921, č. 2 sb. z. a n. na rok 1922 své funkce v případě nepodání námitek proti volbě 8 dnů po vyhlášení výsledku voleb, v případě opačném po stvrzení voleb nálezem rozhodčí komise. Žalobce dlužno tedy považovati za člena závodního výboru nejméně do vydání nálezu rozhodčí komise ze dne 7. července 1924, jímž jeho volba byla prohlášena neplatnou. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje úvaha, že kdyby žalobce 24. května 1924 vůbec nebyl býval zvolen, byl by býval oprávněn, setrvati v činnosti jako člen závodního výboru až do doby označené v § 26 uvedeného prováděcího nařízení. Žalobci přísluší tedy zažalovaná mzda také za dobu od 25. května do 7. července 1924, jejíž výše odvolacím soudem nebyla určena. Bylo proto rozsudek odvolacího soudu v uvedených dvou směrech zrušiti a uložiti mu, aby o těchto žalobcových nárocích dále jednal a znovu rozhodl.

Že propuštění žalobcovo dne 11. července 1923 odporuje předpisu §u 22 (2) zákona o závodních výborech, odvolací soud správně odůvodnil. Toto propuštění je tedy protizákonné a bezúčinné a nemůže vésti k rozvázání pracovního poměru. Žalobcův nárok není tedy nárokem na náhradu škody pro předčasné propuštění, nýbrž nárokem na mzdu. Předpis §u 1162 písm. d) obč. zák. nemá zde místa, jelikož se vztahuje jen na nároky pro předčasné vystoupení a předčasné propuštění, nikoli ale na nároky mzdové. Žalobcův nárok není tedy uplynutím 6 měsíců ode dne propuštění prekludován, nýbrž podléhá tříletému promlčení dle §u 1486 č. 5 obč. zák. (Viz rozhodnutí nejvyššího soudu č. 3935 sb. n. s.). Žalobce byl 13. dubna 1923 zvolen do závodního výboru a nižšími soudy nebylo zjištěno, že proti této volbě byly podány námítky. Tato volba stala se tedy pravoplatnou ve smyslu §u 26 prováděcího nařízení k zákonu o závodních výborech a žalobce byl proto chráněn ve smyslu §u 22 (2) tohoto zákona přes to, že byl vysazen z práce u žalované firmy.